

Kære Søren Pape ...

Weekendavisen 2. nov. 890 ord

side 12

DEBAT

Leif Voigt, formand for Foreningen Politiveteranerne

»Der er ikke nogen betjente, der skal føle sig svigtet.« Sådan lød justitsminister Søren Pape Poulsens reaktion, efter at en række medlemmer af foreningen Politiveteranerne stod frem og fortalte, hvordan vi føler os ladt i stikken af Justitsministeriet. Vi får helt enkelt ikke den hjælp, vi har brug for, på trods af at vi - ligesom krigsveteranerne - er traumatiserede under tjeneste. Og vi føler os stadig svigtet. På trods af de gode intentioner og de politiske statements er der nemlig ikke sket ændringer i indsatsen, siden vi mødtes med Justitsministeriet i sommeren 2017.

Betjente er en udsat faggruppe. Vi tilkaldes ved trafikulykker, voldsepisoder, terror og drab. Vi sendes ud til underretning af familier, og de fleste af os oplever gadeskyderier, trusler og overfald på nært hold. Ofte er det ikke en enkeltstående episode, der medfører angst og traumer, men snarere en lang række belastninger over år.

På trods af at mange af os betjente er sendt på førtidspension med diagnosen PTSD grundet traumer påført under tjeneste, er hjælpen til os og vores familier stort set ikke-eksisterende, når først vi har afleveret politiskiltet. Der er ingen til at samle dig op, og ingen til at takke dig for din indsats. Du er overladt til dig selv. Det er den oplevelse, vores medlemmer står med, når de kæmper med angst, mareridt, søvnbesvær, konstant følelse af utryghed, trang til social isolation, øget mistænksomhed over for andre, vredesudbrud, nedsat hukommelse, fysiske smerter og selvmordstanker.

Og det er den følelse, vores familier står med, når hverdagen ikke hænger sammen, fordi far eller mor ikke magter selv de mest banale hverdagsting som at handle, fejre familiefødselsdage eller møde op til skolearrangementer.

I foreningen Politiveteranerne har vi et ønske om, at betjente, der erhverver sig PTSD under tjeneste i Danmark og for den danske stat - og som efterfølgende pensioneres fra deres job på grund af PTSD - bliver sidestillet med de politiveteraner, der har været udsendt. Det vil indebære, at vi får løbende adgang til psykologhjælp, familierterapi og et sted, hvor vi kan mødes med ligesindede, og hvor vi og vores familier kan få hjælp til at håndtere hverdagen. Et alternativ til, at vi selv i foreningen skal tale vores syge kolleger fra selvmord.

Betjente, som har pådraget sig PTSD under udsendelse, har allerede adgang til hjælp på lige vilkår med tidligere udsendte soldater. Det er i sig selv fuldstændig rimeligt. En stærk fagforening ville have kæmpet for lige vilkår for alle sine medlemmer. Og især for dem, der har mest brug for hjælp, men ringest mulighed for selv at tage kampen op. Vi glæder os i Foreningen Politiveteranerne over, at Dansk Folkeparti, med formand for retsudvalget Peter Skaarup i spidsen, for få dage siden har meldt ud, at partiet er klar til at kigge på, om man skal ændre den eksisterende veteranordning for traumatiserede tidligere udsendte soldater til også at omfatte traumatiserede fængsels- og politibetjente. Det viser sig nemlig ikke overraskende, at også danske fængselsfunktionærer i stigende grad sygemeldes med svære psykiske traumer, som de har pådraget sig i deres job med at passe på de voldelige fanger, vi som betjente har mødt på gaden.

Peter Skaarup er samtidig klar til at sætte penge af på den kommende finanslov, fortæller han til TV-ØST, men det kræver naturligvis opbakning fra regeringen. Og handling frem for tale, kunne man fristes til at tilføje.

Det er vores håb, at vi, en efterhånden omfattende gruppe af arbejdsrelateret PTSD-ramte, i år og i fællesskab kan opnå den politiske opbakning, vi behøver. Vi er i dialog med formanden for **Fængselsforbundet**, Kim Østerbye, for sammen står vi åbenlyst stærkere.

Det sørgelige er, at vi tilsyneladende skal være mange for at få vores politiske budskab igennem. For jo flere, vi bliver, jo dyrere bliver indsatsen efterfølgende også. Og jo større omkostninger har det haft menneskeligt - for os, der dagligt kæmper med PTSD og for vores familier - samt økonomisk for samfundet, der går glip af en betragtelig arbejdsstyrke, når betjente sendes på pension 10, 20 eller 30 år før tid.

I foreningen Politiveteranerne har vi ét overordnet mål: Vi ønsker at tillempe foreningen til udelukkende at være et socialt netværk. For med den rette hjælp kan det rent faktisk lade sig gøre at ændre vores udgangspunkt. Vi vil forblive PTSD-ramte, men med hjælp kan vi gøre os håb om at få livskvalitet tilbage i hverdagen og få vores familier til at hænge sammen. Det er det eneste anstændige for os - og for staten. I øjeblikket går denne udvikling ulykkeligvis den forkerte vej: Da vi sidste år satte fokus på den manglende hjælp til os som faggruppe, var vi under 100 medlemmer af Foreningen Politiveteranerne. I dag er vi 167.

Vi har i foreningen samtidig et udtalt ønske om at øge fokus på, at PTSD er en tilstand, der kan ramme enhver. PTSD og traumer er ikke noget, vi snakker om inden for politiet. Derfor er der heller ikke meget forståelse at hente, når først skaden er sket. Tidlig terapeutisk indsats over for polititjeneste, der er udsat for voldsomme hændelser under tjeneste, skal gøres til et fast tilbud, så vi i fremtiden kan sikre, at vores forening ikke drukner i egen succes.

Kære Søren Pape Poulsen. Du sagde sidste år, at det, vi tilbydes, ikke er godt nok. Det er det desværre stadig ikke.

- ILLUSTRATION: CHARLOTTE PARDI

© Weekendavisen - Artiklen er ophavsretligt beskyttet og må ikke videreformidles eksternt.

Alle artikler er beskyttet efter loven om ophavsret og må derfor ikke videreformidles eksternt. De må internt kun deles med andre registrerede brugere af ydelser leveret af Retriever Danmark A/S. Al lagring og øvrig videreformidling må kun finde sted efter skriftlig aftale med Retriever Danmark A/S eller det pågældende medie.